

LÚNA *kääriytyy valtaisaan untuvatoppatakkiin, joka ulottuu nilkkoihin asti.*

INGI

Puit sitten vaunupussin.

LÚNA

Moi sitten.

HEIÐAR

Hyvää jatkoa, Lúna.

LÚNA *hakee joulupaketit ja kantaa ne vaivalloisesti ulko-ovelle.*

LÚNA

Kuules, minä voin ihan hyvin, sinä siinä ... vanhin toiminnassa mukana oleva partiolainen. Ja toinen juttu, on ihan tarpeeksi perseestä olla pieni muija helvetistä ilman, että sinä siihen vielä tulet Oroblu-sukkahousuinesi kertomaan, että minun pitäisi panostaa enemmän ulkonäkööni. Että minun taiteeni on teennäistä. Sinusta ei ole apua. Tiedän ettet vihaa minua, mutta sinä halveksit minun tuskaani, haluat suihkauttaa sen ylle hajuvettä ja sipaista siihen poskiväriä niin, ettei se näy... ettei se loukkaisi sinua, niin että sinä voisit olla hyvällä päällä ja sanoa olleesi avuksi. Tässä maailmassa on vain yksi todella paha juttu, ja se on se jos joku halveksii tuolla tavoin toisen tuskaa. No niin, minä tästä lähden ja menen autotalliin naitavaksi. Iloista joulua.

LÚNA *raahaa joululahjat ovesta ulos ja läimäyttää oven kiinni perässään.* INGI *istuu ja katsoo käsiään sylissä.* HEIÐAR *epäroi mutta antaa sitten tulla mitä mielessä on.*

HEIÐAR *(katsojille)*

Nyt pyytäisin teitä katsomaan vähän sivuun.

INGI

Sinähän tiedät, että minäkin näen katsojat.

HEIÐAR:

Mikset sitten puhu heille?

INGI:

Minä en tunne heitä ja minulle on ihan sama miltä heistä tuntuu,,,

HEIÐAR:

Minusta se oli sinussa aina niin ihailtavaa.

(Tauko)

Ajatteletko sinä minua koskaan?

INGI *(nostaa katseensa):*

Harvoin.

HEIÐAR:

Kaipaatko minua koskaan?

INGI:

En.

HEIÐAR:

Oliko sinulla muita?

INGI:

Sinussa oli ihan tarpeeksi.

HEIÐAR:

Mutta et ole katunut sitä?

INGI:

Sinua nyt ei voi pitää pahimpana juttuna mitä olen tehnyt. Juotko sinä nykyisin?

HEIÐAR:

En.

INGI:

Paskat siitä?

HEIÐAR:

Äh, joo. Paskat siitä.

INGI:

Macallania, 25-vuotiasta.

INGI kaataa 25-vuotiasta Macallan-viskiä kahteen lasiin, ojentaa toisen HEIÐARILLE joka kumoo lasin yhdellä siemaisulla. INGI kaataa lisää HEIÐARIN lasiin.

HEIÐAR:

Sinä olit 25 vuotta.

INGI:

Niin olin.

HEIÐAR:

Eikö sinusta tuntunut oudolta, kun lakkasin soittelemasta?

INGI:

Se tuntui minusta tyllyltä.

HEIÐAR:

Mutta jos en minä, mikä on sitten pahinta mitä olet tehnyt. Anteeksi, sinun ei tarvitse vastata, minä vain -

INGI:

Joo, joo. Kun me tapasimme Lúnan kanssa kolmannen kerran, me lähdimme kävelemään ulos

niemelle. Tapasimme Grottan majakalla. Minulla oli vähän lesbahtava tuulipuku, vihreä. Piruuttani ajattelin esittää jotain tavallista – ja minulle tuli siitä kuitenkin ihan hyvä olo.

HEIÐAR:

Vihreä? Se ei ole sinun värisi, sinulle täytyy tehdä värianalyysi.

INGI:

Odotas. Ja silloin Lúna nousi autosta täsmälleen samanlaisessa tuulipuvussa. Kolmannet treffit ja meillä on samanlaiset tuulipuvut. Minusta on oikeastaan aina tuntunut kuin olisin palapelin pala joka ei sovi mihinkään. Pala joka putosi olutlasiin, turposi ja on liian kummallisen muotoinen sopiakseen mihinkään. Ja semmoinen on Lúnakin, joku pani hänen palasensa pesukoneeseen tai jonnekin. Me emme sopneet mihinkään, mutta tapasimme samanlaisissa tuulipuvuissa ja palasemme loksaktivat yhteen. Me naimme yhtä soittoa jotain viikon verran. Hän tuli saman tien raskaaksi.

HEIÐAR (*lipsauttaa*):

Mutta hetkinen, missä lapsi on?
Anteeksi.

INGI:

Ei mitään. Poika syntyi. Mutta hän oli kuollut jo syntyessään.

HEIÐAR:

En tiennyt, otan osaa.

INGI:

Mutttä sen sijaan että olisimme surreet, me päätimmekin tekaista oikopäätä uuden lapsen! Ja siitä on kaksitoista vuotta. Kaikkien aikojen pisin oikopää. Mutta hän toivoo uutta lasta ja lykkää siten suremistaan. Kaksitoista vuotta. Minun ja Lúnan palapeli ei muodostakaan, tiedäthän, islantilaista hevosta tai alppimaisemaa vaan kuvan joka on jäänyt epäselväksi, epämääräisen surun tähden.

HEIÐAR:

Mutta miksi teidän täytyy silti erota?

INGI:

Minä tuota... kaksi kuukautta sitten minä olin saanut kyllikseni sperman ruikkimisesta purkkeihin ja kuukautiskierrosta puhumisesta ja varsinkin minä vihaan toivoa. Minä en usko tähän enää yhtään mutta Lúna elättelee toivoa. Mikset vastannut enää puhelimeen?

HEIÐAR:

Minähän yritin soittaa koko joulukuun!

INGI:

Kun sinulta puuttui jotain. Miksi lakkasit soittamasta silloin kolmetoista vuotta sitten?

HEIÐAR:

Mitä sinä teit hänelle?

INGI:

Olin vähän kännissä. Otin lennon Lontooseen. Menin yksityisklinikalle. Sinun olisi pitänyt vastata

puhelimeen.

HEIÐAR:

Mitä sinä teit?

INGI:

Odota. Katsos. Asetu nyt minun asemaani. Lúna ei anna koskaan periksi. Tarkoitan kun hän on vapaaehtoisena kodittomien naisten suojakodissa, hän tulee kotiin ja sanoo: "Heidän asiansa ovat pikkuhiljaa järjestyksessä ..." Jonkun täytyi antaa periksi hänen puolestaan, tajuatko, lopettaa tämä, jotta me voisimme aloittaa jonkinlaisen elämän. Mehän olimme jo treffeillä samanlaisissa tuulipuvuissa ja sitten alkoi vain tämä sekoilu.

HEIÐAR:

Mitä sinä teit?

INGI:

Menin yksityisklinikalle. Lontoossa. Ja annoin napsaista johdot poikki, steriloida itseni. Klipp, klipp, klipp. Asia loppuun käsitelty.

HEIÐAR:

Voi Ingi.

INGI:

Se siitä. Ei enää turhia toiveita.

HEIÐAR:

Voin hyvinkin olla jotenkin pihalla tämän päivän naisista, mutta olen melko varma ettei tämä menisi läpi noin vain...

INGI:

On jouluaatto ja hän nussii jonkun kusipään kanssa autotallissa ja minä olen jumissa Monsieur Heiðarin kanssa. Kerro lisää.

HEIÐAR:

Eli hän tietää sinun käyneen siinä... leikkauksessa?

INGI:

Miksi luulet että hän käyttäytyy noin? Tämä, tämä se on pahinta mitä olen tehnyt. Sinä olet... ehkä parasta. Miksi ...

HEIÐAR:

Muistatko oikeusjutun. Tiedät, sen Egillsstaðirissa? Se pilasi minun elämäni. Mutta maanpaossa, siellä Italiassa, minä tajusin, että ennen kuin se pilasi minun elämäni, minä olin pilannut toisten elämää tai ainakin vahingoittanut sitä. Ja kun häivyin, tiedäthän, sinun elämästäsi, se oli rangaistukseni tästä, minulta minulle.

INGI:

Me taidamme kumpikin tehdä sitä tahollamme. Rankaisemme viattomia.

HEIDAR:

Minä nyt en ole varsinaisesti viaton.

INGI:

Etkö sinä istunut tuomiota? Vai oletko sinä syyllinen iankaikkisesti aamen?

HEIDAR:

En, mutta ehkä ikuisesti vastuussa.

INGI:

Höpö höpö. Ei elämä ole niin pientä.

HEIDAR *kaataa taas viskiä lasiinsa, siemaisee. Hakee karaokelaitteensa.*

HEIDAR:

Kun keikka on mennyt munilleen, otetaan karaoke esiin.

INGI:

Sinä et rupea laulamaan täällä.

HEIDAR *pane Nick Caven Cosmic Dancerin soimaan ja rupeaa laulamaan.*

HEIDAR:

I was dancing when I was twelve
I was dancing when I was twelve
I was dancing when I was out
I was dancing when I was out
I danced myself right out the womb
I danced myself right out the womb
Is it strange to dance so soon?
I danced myself right out the womb

INGI *nousee ylös ja vaihtaa kappaletta. Christina Aguilera'n Beautifulin alkusoitto kajahtaa soimaan.*

HEIDAR:

Voi ei, ei tätä biisiä.
Valitse toinen.

INGI:

Juuri tämä biisi.

HEIDAR *(laulaa)*

Every day is so wonderful
Then suddenly it's hard to breathe
Now and then I get insecure
From all the pain
I'm so ashamed

I am beautiful no matter what they say
Words can't bring me down
I am beautiful in every single way
Yes, words can't bring me down, oh no
So don't you bring me down today

INGI (*tempaisee töpselin seinästä*):
Sinä inhoat vieläkin tätä kappaletta.

HEIDAR:
Minä rakastan Toscaa, Carmenia, Isoldea. Tämä on vain jotain krääsää.

INGI:
Mitä sinä et pystynyt sanomaan puhelimessa?

HEIDAR *ei ole kuulevinaan kysymystä.*

HEIDAR:
Mutta miksette vain adoptoi?

INGI:
Me emme päässeet seulasta läpi. "Liian hauras, tällä hetkellä liian riutunut, mutta kannustamme hakijoita yrittämään myöhemmin uudelleen."

HEIDAR:
Kun minut adoptoitiin pappilaan, joku täti vei minut vain linja-autoon eikä siinä ollut mitään hakemuksia.

INGI:
Entä sinun oma äitisi?

HEIDAR:
Kuoli.

INGI:
Kuoli?

HEIDAR:
Mielisairaalassa. Kaupunki sijoitti hänet sinne sen jälkeen kun minut oli otettu häneltä huostaan. Minulle kerrottiin, että äidillä olisi väsynyt sydän. Sitten lääkäri lähetti hänet sähkösokkihoitoon, sairaskertomuksen mukaan hänen vointinsa ei parantunut, hänellä oli "hysteria ja toivo ja varmuus siitä, että hän saisi tavata lapsensa uudelleen." Sitten hänelle annettiin sähköä aina vain uudelleen ja uudelleen ja uudelleen, kunnes hänen sydämensä antoi periksi."

INGI:
Niin että... hänet grillattiin?

HEIDAR:
Kyllä. Minä tulen Stađarstađuriin linja-autolla. Kirkkoherralla ja hänen rouvallaan on kolme ihanan kaunista tytärtä, joista tulee minun siskojeni.

INGI:

Heiðar, minä teen sinulle tarjouksen.

HEIÐAR:

Vanhinta sisarta pidetään kauneimpana, hän on opettaja ja kesätöikseen lentoemäntänä. Mutta hän haluaisi auttaa heinätoissa pappilan niityillä ja yrittää nähdä meidät lentokoneen ikkunasta koneen vähentäessä korkeutta. Ja kun he laskeutuvat Keflavíkiin, hän pujahtaa ohjaamoon kapteenin luo ja kertoo hänelle tarinoita papista, siskoistaan eikä vähiten pienestä oudosta kasvattiveljestään, joka tekee kottikärryistä pursia ja rievuista kaunottaria ja sitten nämä hukkuvat Välimereen ja miten palavasti hän haluaisi auttaa heinätoissa ja suihkauttaa Chanel vitosta rievulle jota pikku Heiðar kutsuu rouva Elizabeth Tayloriksi. Myöhemmin samana päivänä minä seison pappilan pihalla kumikengissä joita minä kutsun lakerikengiksi ja valmistaudun lähtemään heinäpellolle kun alkaa kuulua kauheaa meteliä. Nostan katseeni ja näen miten hirviö lentää Staðarstaðurin/ maalaispappilan yläpuolella ja olen varma, että se on tullut hakemaan minua takaisin Reykjavíkiin. Juoksen ruustinnan syliin ja hän sanoo: "Heiðar, se on lentokone." Pienlentokone, semmoinen härpäke, laskeutuu vastaniitetylle niitylle ja siitä nousee minun kasvattisiskoni. Hänen peräänsä katselee lentäjä, joka oli päättänyt "heittää hänet kotiin." Ei siksi, että hän on hyvä ja lahjakas ja on ansainnut sen, ei niiden tarinoiden tähden joita hän kertoi minusta ja heinäkorjuusta, vaan siksi että hänen puhuessaan lentäjä tuijotti itseensä kauneuteen, minun siskooni, ja kuin hypnotisoituna hän päätti heittää siskoni kotiin. Lentokoneella. Kun tämän tajusin, minä ajattelin: Kaikkien naisten täytyy saada tuollainen tarina omasta itsestään. Ja silloin minä päätin: Minä aion auttaa heitä siinä.

INGI:

Mistä se pikkukone tuli? Varastiko mies sen?

HEIÐAR:

Minä en näe asiaa noin.

INGI:

Hassua, tiedäthän, aivan mahtavaa, miten sinä näet elämän ...

HEIÐAR:

Miten minä näin sen. Minun näköni on alkanut heiketä, sokea kauneusnero...

Lyhyt hiljaisuus

INGI:

Tarjous: Minä ostan oikeudet kirjoihisi, värianalyysiin, hajuvesiin, sinuun, kaikkeen. Maksan sinulle niin, että voit lähteä sinne Pariisiin ja ottaa perheen mukaan, ostaa heille oikeanväriset vaatteet. Ja minä perustan sinun ympärillesi yrityksen. Monsieur Heiðar Oy.

HEIÐAR:

Vau. Ja mitä sinä teet Monsieur Heiðar Oy:llä?

INGI:

Vien sen vararikkoon. Suljen sen, Heiðar. Pöff, poissa. Loppu. Monsieur Heiðar on kadonnut lopullisesti.

INGI kaataa heille taas juomaa, mutta HEIÐAR empii kohottaa lasia huulilleen.

HEIÐAR:

Mutta...

INGI:

Ihan totta, Monsieur Heiðar. Eikö Monsieur Heiðar olekin vain se viisivuotias pojantappi jossain maaseudulla, hänen täytyy huolehtia siitä, että kaikki rakastavat häntä niin ettei häntä lähetetä sieltä pois. On kivaa kahlata ja olla viisivuotias, mutta vallan sietämätöntä olla viisivuotias koko ikänsä. Vetää jotain roolia.

HEIÐAR:

Roolia joka kuitenkin pelasti minut.

INGI:

Silti vain rooli, näytelmässä joka on loppumassa. Right? Vai oletko jumissa siellä, odotatko yhä äitiä?

HEIÐAR:

En tiedä. Olet sinä nyt ajatellut minun asioitani.

INGI:

Kyllä, sillä minä sain tutustua näyttelijään joka esittää Heiðaria. Sitten hän vain lakkasi vastaamasta puhelimeen.

HEIÐAR:

Kippis.

INGI:

Kippis. ”Siihen aikaan antoi keisari Augustus käskyn, että koko valtakunnassa oli toimitettava verollepano.” Jos minä vapautan sinut Monsieur Heiðarista, kenet sinä merkitset veroluetteloon?

HEIÐAR:

Kristbjörn Jóhannin?

INGI:

Aivan, sinun koko nimesihän on Kristbjörn Jóhann Heiðar Jónsson, eikö niin. Ja kuka tämä Kristbjörn Jóhann on?

HEIÐAR:

Hän joka halusi vastata puhelimeen...

INGI:

Tiedetään.

HEIÐAR:

Mutta hän on myös se, joka ei uskaltanut vastata. Hän on pelkuri. (*Epäröi. HEIÐAR katselee INGIÄ arvioiden*) Sinä ajattelet minua.

INGI:

Minä ehkä ajattelin sinua.

HEIÐAR:

Mutta sitten minä lakkasin soittamasta.

INGI:

Tai minä lakkasin vastaamasta. En muista enää.

HEIÐAR:

Minä lakkasin soittamasta, muistan sen.

INGI:

Ja se oli rumasti tehty. Anna minun ostaa Monsieur Heiðar, ajaa hänet konkurssiin ja vapauttaa Kristbjörn Jóhann, ehkä hän on vähän vähemmän idiootti. (HEIÐAR *katselee* INGIÄ *arvioiden, ottaa keimailevan ilmeen*) Tai sitten ei.

HEIÐAR *on jälleen* MONSIEUR HEIÐARIN *roolissa.*

INGI:

Minun on vilu.

HEIÐAR *riisuu pikkutakin* INGILTÄ. HEIÐAR *napittaa* INGIN *paidan auki, aloittaa ylhäältä.* INGI *seisoo jäähmettyneenä paikoillaan.* HEIÐAR *katselee* INGIÄ, *jatkaa paidan riisumista ja rupeaa samalla viheltämään Village Peoplen kappaletta Macho Man.*

HEIÐAR

Antaa kuohia itsensä Lontoossa, komea kaveri, mikä jätkä, tarjoutuu ostamaan Monsieur Heiðarin ihan vain ajaakseen hänet nurin, antaa Monsieur Heiðarin kadota, sulkea minut ja sitten... viskiä. Kippis. (*Laulaa lopulta väärässä sävellajissa*)

I've got to be a mucho, macho, macho
Big broad shoulders! Hey, hey, hey
Mucho, mucho, macho macho ma,
I've got to be a
... rentoudu. (*Riisuu* INGIN *housut*).

INGI

Älä katso minua noin...

HEIÐAR (*väistää* INGIN *katsetta ja aikoo puhutella vieraita*):
Hyvät vieraat, minulla -

INGI:

Älä ole niin kuin minä en tässä olisikaan.

HEIÐAR (*kääntyy takaisin INGIIN päin*):
Minä muistelen vanhoja, kuvittelen ...

INGI:

Halaa minua.

HEIÐAR säikähtää.

HEIÐAR:

Voi, minä luulin -

HEIÐAR valmistautuu halaamaan INGIÄ.

INGI:

Ei, älä koske minuun.

HEIÐAR:

Sitähän minäkin. (Ottaa Tom Ford-paidan laukustaan ja heittää sen INGILLE, huutaa saliin) Ásgrímur, vanha kaveri. Katsokaa kuinka hän ikääntyy hienosti, meidän Ásgrímur, kova uimari. Lainaa minulle pikkutakkisi. No niin, älä nyt viitsi, minä esittelin sinut Lillagólle, tämän olet minulle velkaa.

ÁSGRÍMUR tulee pikkutakkiaan tuoden. HEIÐAR pukee takin INGILLE. Tunkee nenäliinan rintataskuun. Hakee laukustaan housut ja pukee INGIN niihin. INGI näyttää upealta ja palaa omaksi itseksensä. Hakee keittiön vetolaatikosta American Express-korttinsa.

INGI:

Ole hyvä, riittävästi luottoa kaikkeen siihen mitä sinä voit mahdollisesti haluta. Hyvää matkaa.

INGI antaa HEIÐARILLE kortin, mutta HEIÐAR panee sen takaisin INGIN takintaskuun.

HEIÐAR:

Minulla oli varaa kahteen lentolippuun ja yhteen huoneeseen, oikeastaan vain yhdeksi yöksi. Ingi, minä, minä toivoin että, tuota... minä... tule mukaan, mennään kahdestaan Pariisiin.

INGI:

Huomenaamalla?

HEIÐAR:

Nyt. Mennään. Sinun täytyisi maksaa taksi hotellille, mutta minä minä tekisin meille huoneessa voileivät, Pariisissa on très élégant syödä baguettea yleisessä puistossa, me puhumme niin paljon etten huomaa että meidän on oikeasti jäätävän kylmä ja minä sanon haluavani lämmittää sinua ja -

LÚNA tulee sisään läpimärkänä, tukka sekaisin ja märkänä. Hän raahaa joulupaketteja mukanaan sisään.

LÚNA:

Vihreät herneet. Laita ne kulhoon. Muistanko oikein, Heiðar, tiesitkö sinä mistä vihreät herneet ovat peräisin?

HEIÐAR:

En.

LÚNA:

Eikö sinua ole koskaan sanottu Heiddiksi? Heiddi Blöö? Heiddi Blöö, ota savulammas kattilasta.

HEIÐAR *tottelee ja LÚNA kattaa pöydälle lautaset, veitset ja haarukat. He istuutuvat pöytään.*

LÚNA *pyyhkii rännän kasvoiltaan valkoisella lautasliinalla.*